

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu celem wykonania dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych.

§ 1. Za jeden arkusz (art. 18 dekretu) uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm.² Co do planów uważa się za jeden arkusz papier o powierzchni, nie przewyższającej po jednej stronie 3500 cm.²

§ 2. Na pierwszej stronie podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach — na pierwszej stronie jednego egzemplarza, należy nakleić marki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, przypadających od wszystkich arkuszy (art. 11) i wszystkich egzemplarzy (art. 12), od odpisów (art. 13) i od wszystkich załączników.

§ 3. W razie braku marek stemplowych można opłaty, określone w § 2, uiszczyć przez wniesienie należnej kwoty gotówką do kasy powiatowej. Uiszczenie w sposób powyższy nastąpić ma przed złożeniem podania. Kasa powiatowa uwidoczni na podaniu pobraną kwotę oraz pozycję dziennika kasowego.

Również można w razie braku marek stemplowych uiszczyć wspomniane opłaty gotówką w urzędzie, do którego się podanie składa. Uiszczenie w ten sposób następuje równocześnie ze złożeniem podania. Urząd zapisuje pobraną kwotę do księgi opłat (§ 11) i wydaje stronie pokwitowanie. Pokwitowanie to wystawić należy w formie następującej: „Od podania L /19 . . uiszczono opłatę w kwocie Poz. ks. opł.”. Ma być zaopatrzone w pieczęć urzędową i w podpis urzędnika, zapisującego treść podania do dziennika podawczego.

§ 4. Urzędnik, któremu poruczone jest zapisanie treści podania do dziennika podawczego, obowiązany jest na powyższej stronie podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach—na pierwszej stronie jednego egzemplarza, zaznaczyć łączną ilość arkuszy co do wszystkich egzemplarzy i odpisów (art. 11 — 13) i łączną ilość arkuszy co do wszystkich załączników. Nadto winien podać wartość naklejonych marek stemplowych lub kwoty uiszczonej gotówką (§ 3), względnie zanotować, że opłaty nie uiszczono. W razie uiszczenia gotówką (ustęp drugi § 3) ma uwidocznić na podaniu pozycję księgi opłat (§ 11).

§ 5. Urzędnik, któremu poruczone jest załatwienie podania, lub inny urzędnik, przezeń upoważniony, sprawdza adnotację, określoną w § 4. W razie uiszczenia opłaty markami stemplowymi (§ 2) wspomniany urzędnik kasuje marki stemplowe, jeżeli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo zdjęto z innego papieru. W celu skasowania należy albo:

- a) na każdej marce stemplowej wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na marce, część zaś poza nią, albo
- b) każdą markę stemplową przekreślić na krzyż w ten sposób, aby końce linii znajdowały się poza markami na papierze.

Prócz tego należy — bez względu na to, którego z powyższych dwóch sposobów użyto, — wypisać na markach atramentem datę skasowania.

Kasowanie marek stemplowych przez urzędnika, zapisującego treść podania do dziennika podawczego, lub przez petenta nie jest dopuszczalne.

§ 6. Pokwitowanie, określone w art. 22, wydaje urzędnik, zapisujący treść podania do dziennika podawczego.

Uiszczenie opłaty, określonej w tymże artykule, następuje przez naklejenie marek stemplowych na pokwitowaniu. Marki te kasuje urzędnik, zapisujący treść podania do dziennika podawczego, w sposób, podany w § 5. W razie braku marek stemplowych uiszczenie wspomnianej opłaty nastąpić może gotówką w urzędzie, do którego się podanie składa; pobraną kwotę zapisuje się do księgi opłat (§ 11), a pozycję tej księgi zaznacza się w pokwitowaniu.

§ 7. Dodatkowe uiszczenie opłaty w myśl art. 24 następuje przez dostarczenie marek stemplowych urzędowi.

W razie takiego uiszczenia urząd umieszcza na podaniu notatkę: „Marki stemplowe wartości dostarczono dnia”.

Kasowanie odbywa się w sposób, wskazany w § 5.

W razie braku marek stemplowych stosuje się analogicznie ustęp drugi § 3 oraz zaznacza się na podaniu: datę uiszczenia, pobraną kwotę i pozycję księgi opłat.

§ 8. Na świadectwach urzędowych, wydanych wskutek podania i wobec tego wolnych od opłaty (art. 34 L. 1), umieścić należy u góry notatkę: „Wydano wskutek podania L /19 . . .”.

§ 9. Uiszczenie opłaty od świadectw urzędowych (art. 30 — 33) następuje przez dostarczenie urzędowi marek stemplowych, które urząd nakleja na świadectwie i kasuje. Kasowanie odbywa się przez wyciśnięcie pieczęci urzędowej w ten sposób, aby część jej znajdowała się na marce stemplowej, część zaś poza nią; nadto należy na marce wypisać atramentem datę skasowania.

W razie braku marek stemplowych można opłatę uiścić gotówką w urzędzie, który wydaje świadectwo. Urząd zapisuje pobraną kwotę do księgi opłat (§ 11) i zaznacza na świadectwie pobraną kwotę oraz pozycję księgi opłat.

§ 10. Dodatkowe uiszczenie w przypadkach, określonych w art. 35, następuje przez naklejenie marek stemplowych na świadectwie i skasowanie ich (§ 9) przez urząd, który wydał świadectwo lub wobec którego świadectwo ma być użyte, albo przez którąkolwiek władzę skarbową pierwszej instancji. Obok marek stemplowych umieszcza urząd notatkę: „Marki stemplowe wartości skasowano dnia”.

W razie braku marek stemplowych można uiścić gotówką. Co do zarachowania stosuje się analogicznie § 3. Datę uiszczenia oraz pozycję dziennika kasowego względnie księgi opłat zaznacza się na świadectwie.

§ 11. Urzędy, pobierające opłaty gotówką w przypadkach, wymienionych w ustępie drugim § 3 lub w §§ 6, 7, 9 i 10, prowadzą księgę opłat.

Księga ta zawierać ma rubryki dla uwidocznienia:

1. pozycji,
2. liczby, pod którą podanie zapisano do dziennika podawczego lub którą oznaczono świadectwo urzędowe,
3. nazwiska strony,
4. pobranej kwoty.

Po upływie każdego miesiąca sumę kwot, wymienionych w rubryce 4 księgi opłat, należy wnieść do kasy powiatowej.

§ 12. Ustępy 4 — 7 artykułu 4 rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z 12 listopada 1918 r. w przedmiocie sposobu i terminu uiszczania opłat skarbowych, ogłoszonego w numerze 205 Monitora Polskiego, tracą moc obowiązującą.

Warszawa, d. 16 lutego 1919 r.

Minister Skarbu:

Dr. English